

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 143

гр. Сливен, 17.11.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН в закрито заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светослава Костова

като разгледа докладваното от Светослава Костова Търговско дело № 20222200900101 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК.

Постъпила е молба от Агенция по вписванията, чрез юрисконсулт Иван Иванов, с която се иска от съда да измени постановеното по настоящото дело

решение в частта за разноските, съгласно което е осъдена да заплати на Ю.Р.А. в качеството ѝ на едноличен търговец на „ЮРА-9-ЮРКА АФУЗОВА“, ЕИК ***** сумата от 210 лв. разноски.

Моли, вместо това, да бъде оставено без уважение искането на жалбоподателя за присъждане на разноски. Твърди, че регистърното производство по ЗТРПЮЛНЦ е вид едностранно и охранително производството и по отношение на него е приложима разпоредбата на чл. 541 от ГПК, а именно, че направените разноски в охранителното производство са за сметка на молителя.

Твърди, че в този смисъл е формирана практика на ВКС в Определение № 604481 от 21.12.2021г., на ВКС,Т.К., II Т.О. по ч.т.д.2108/2021 г., Определение № 60848 от 21.12.2021 г., на ВКС, Т.К. II, Т.О. по ч.т.д. № 2108/2021 г., II т.о. на ТК, Определение № 60848 от 21.12.2021 г. на ВКС,Т.К. II Т.О. по ч. т. д. № 2112/2021 г., Определение № 60480 от 21.12.2021 г. на ВКС, Т.К., II, Т.О. по ч. т. д. № 2562/2021 г., Определение № 60402/05.11.2021 г. на ВКС, Т.К. II, Т.О. по ч. т. д. № 2101/2021 г.,Определение № 60379 от 05.11.2021 г. на ВКС, Т.К., II, Т.О. по ч. т. д. № 2177/2021, Определение № 60398 от 05.11.2021 г. на ВКС , Т.К., II, Т.О. по ч.т.д. №2177/2021 г.,Определение № 60398 от 05.11.2021 г.на ВКС , Т.К. II, по ч.т.д . № 1384/2021 г., Определение № 60392 от 03.11.2021 г.на ВКС , Т.К. II

Т.О. по ч.т.д. № 2176/2021 год. и други.

Посочва,че в цитираните определения ВКС, приема че отговорността за разноските е присъща само за спорните съдебни производства, в които право на разноски има страната, в чиято полза е разрешен правния спор.Счита,че производството по чл.25 ЗТРПЮЛНЦ не е спорно и в него Агенцията по вписванията не участвала като страна, за да има право на

разноски или да дължи разноски.

Твърди, че съдът прилага закона според неговия разум и тъй като едностранният характер на производството е по чл. 25 от ЗТРРЮЛНЦ е несъвместим с отговорността за разноски, разпоредбата на чл. 25, ал.6 от ЗТРРЮЛНЦ не следвало да се прилага буквално, а корективно във връзка с общото за всички охранителни производства правило на чл. 541 от ГПК, че разноските са за сметка на единствената страна в производството-молителят.

Счита, че след като производството по чл. 25 от ЗТРРЮЛНЦ е охранително, нормата на чл. 25, ал.6 от ЗТРРЮЛНЦ препраща към правилото за разноски по чл. 541 от ГПК, а не към разпоредбата на чл. 78 от ГПК, която в случая била неприложима, тъй като касаела единствено спорните съдебни производства.

Препис от молбата е изпратен на насрещната страна за отговор.

Жалбоподателят е депозирал такъв в срок, в който заявява, че намира молбата за изменение на решението в частта за разноските за неоснователна и моли съда да я остави без уважение. Излага доводи, че съгласно разпоредбата на чл.25 ал.6 ЗТРРЮЛНЦ (нова, обнародвана в ДВ, брой 105/11.12.2020 год.), уреждаща реда за обжалване на отказите на длъжностното лице по регистрацията при АВ, „в производствата съдът присъжда разноски на страните по реда на Гражданския процесуален кодекс". Редът за присъждане на разноски бил уреден в общите разпоредби на ГПК, в чл.78 ГПК, в приложимата към настоящия спор ал.4, и в чл.81 ГПК.

Твърди, че тъй като разпоредбата на чл.25, ал.6 ЗТРРЮЛНЦ е процесуалноправна норма поражда правно действие незабавно след влизането ѝ в сила, следователно, считано от 15.12.2020 год., в производството по обжалване на незаконосъобразните откази на Агенцията по вписванията се присъждали разноски.

Счита, че въпросът за това, че производството пред съда е охранително такова, и има едностранен характер, не е релевантен, тъй като присъждането на разноски било предвидено в изричната разпоредба на чл.25, ал.6 ЗТРРЮЛНЦ. С тази норма законодателят е дал възможност при направено искане и при уважена жалба в производството по чл.25 ЗТРРЮЛНЦ, Агенцията по вписванията да понесе отговорността за направените от молителя разноски по обжалването на отказа, в случай на отмяната му.

Според жалбоподателя, тълкуването на изричната разпоредба на новата ал.6 на чл.25 ЗТРРЮЛНЦ, според която съдът „присъжда" разноски по реда на ГПК, води до извод, че в отклонение на нормата на чл.541 ГПК, на основание специалната норма на чл.25, ал.6 ЗТРРЮЛНЦ, следва да намерят приложение общите правила на ГПК, приложими в спорните производства, а именно - чл.78 ГПК. Посочва, че нямало логика законодателят с текста „съдът присъжда разноски по ред на ГПК" да приеме новата разпоредба само за да препрати към чл.541 ГПК, повеляващ, че страната няма право на разноски.

Счита, че това става ясно от мотивите към проекта за изменение на ЗТРРЮЛНЦ, където изрично е посочена волята на законодателя да се преодолеят възникналите противоречия в съдебната практика относно задължението за разноски в производствата по обжалване на

отказите на ДЛР по реда на чл.25 от закона, като окръжният съд, респективно апелативният съд да присъждат разноси в това производство, което ще осигури финансова икономия и ще спести провеждане на допълнителни производства пред административните съдилища и пред ВАС.

Евентуални доводи, според заявителя, че разпоредбата на чл.25, ал.6 ЗТРРЮЛНЦ противоречи на чл.541 ГПК, не могат да намерят практическо разрешение в настоящото производство, тъй като косвеният съдебен контрол на гражданския съд съгласно чл.15 ал.3 от ЗНА е приложим само по отношение на подзаконов нормативен акт, какъвто ЗТРРЮЛНЦ не е. След като една правна норма от действащ закон, не е отменена изрично или мълчаливо с друг закон от Народното събрание и не е обявена за противоконституционна с решение на Конституционния съд, съдилищата са длъжни да я прилагат при наличие на предпоставките за това, визирани в хипотезиса на правната норма (Определение № 766 от 23.12.2011 г. по ч.пр. д. № 716/2011 г. на ВКС, IV г.о., Определение № 140 от 21.02.2012 г. по ч.пр. д. № 94/2012 г. на ВКС, III г.о.)

Твърди, че по този въпрос е формирана константна практика на Апелативен съд-Бургас, обективирана в негови Определения № 123 от 16.06.2022 год. по ч.т.д.№ 104/2022 год., Определение № 145 от 04.07.2022 год. по ч.т.д.№ 143/2022 год., Определение № 183 от 25.07.2022 год. по ч.т.д. № 169/2022 год., Определение № 206 от 18.08.2022год. по ч.т.д.№ 190/2022 год., Определение № 230 от 12.09.2022год. по ч.т.д.№ 201/2022 год., която приемала,че разпоредбата на чл. 25, ал.6 ЗТРРЮЛНЦ, според която в съдебните производства, които са образувани по обжалване откази на АВ на страните се присъждат разноси по реда на ГПК „ е в отклонение от общия принцип за възлагане на разноските в охранителното производство в тежест на молителя- чл. 541 ГПК. Посочва,че препращането е към общите правила за присъждане на разноските, уредени в чл. 78 и сл. ГПК. Посочва,че самото съществуване на тази правна норма би било безпредметно, ако тя не въвежда нещо различно от досегашната регулация на разноските в охранителните производства. Счита,че предназначението е да рационализира процеса по присъждане на разноси в съдебните производства, които са продължение на регистърните такива, предоставяйки възможност споровете относно разходите за защита срещу незаконните действия на администрацията да се разрешат по облекчен ред и икономичен начин, без нужда от производства по специалния ЗОДОВ“. Посочва,че в този смисъл са Определения № 230 от 29.11.2021 г. по в.т.д. № 20212001000251/2021 г., Определение № 71 от 29.09.2021 г. по в.т.д. № 20212001000269/2021, Определение № 75 от 29.09.2021 г. по в.т.д. № 20212001000268/2021 и др. в които е изложено,че репарирането на разноските, направени от жалбоподателя, като съдебни „ е невъзможно, нито е оправдано да се извърши чрез иск по чл. 28, ал.2 ЗТРРЮЛНЦ по реда на ЗОДОВ. Посочва,че извършената законодателна промяна с приемането на новата норма на чл. 25, ал.6 ЗТРРЮЛНЦ се явява обществено оправдана, като съгласно правомощията си определени в чл. 117 КРБ и ЗСВ е обвързан да я приложи. Посочва,че е прието,че „принципът на върховенство на закона, като основен постулат в правовата държава, изисква всеобщо подчинение от правните субекти, включително и от

съда, на актовете, приети от законовоформираната легислатура, с ранг на закон. Излага, че отказът да се приложи влязъл в сила закон от съдебен орган, с аргумент, че се касае за несъвършенна законодателна техника, би подкопало разделението на властите“. Посочва, че нормата на чл. 25, ал.6 ЗТРРЮЛНЦ е ясна и не се нуждае от корективно тълкуване, изразяващо се в отказ да се възложат разноси на Агенцията по вписванията“.

Посочва, че е налице и изрична изобилна практика на Окръжен съд- Сливен, която приема за неоснователни исканията с пр.осн. чл. 248 ГПК, и които са потвърдени от Апелативен съд-Бургас, определения по т.д. № 38/2022, т.д. № 26/2022, т.д. № 29/2022 г., т.д. № 44/2022, т.д. № 72/2022 г.,

т.д. № 31/2022 г. т.д. № 46/2022 г., т.д. № 18/2022 г., т.д. № 35/2022 год., т.д. № 24/2022 год., т.д. № 14/2022 год. и др.

Молбата е допустима, подадена в срок и намира правното си основание в чл. 248 от ГПК. Разгледана по същество **е неоснователна**.

С постановеното решение по настоящото дело съдът се е произнесъл, като е присъдил в полза на жалбоподателя разноските, които същият е направил в настоящото производство с правно основание чл. 25 от ЗТРРЮЛНЦ за заплатените от жалбоподателя държавна такса в размер на 10лв. и за адвокатска защита в размер на 200лв.

Отговорността за разноси на Агенция по вписванията е основана на нормата на чл.25,ал.6 ЗТРРЮЛНЦ (нова, обнародвана В ДВ, брой 105/11.12.2020 год.), уреждаща реда за обжалване на отказите на длъжностното лице по регистрацията при АВ, „в производствата съдът присъжда разноси на страните по реда на Гражданския процесуален кодекс" във вр. чл.78 ГПК, в приложимата към настоящия спор ал.1 и в чл.81 ГПК. Безспорен е охранителния характер на производството по вписване и обявяване по реда на ЗТРРЮЛНЦ. Ако отговорността за разноси не беше изрично уредена в нарочна правна норма, при обжалването на отказа на ДЛР по реда на чл. 25 от ЗТРРЮЛНЦ не би следвало да се присъждат разноси на основание нормата на чл. 541 от ГПК. Налице е обаче, специална разпоредба, която препраща към реда за присъждане на разноси, уреден в общите разпоредби за разноси в ГПК. На съда е известна практиката на ВКС, в която се приема, че в случая да се присъждат разноси „по реда на ГПК“ означава, че се препраща към чл. 541 от ГПК. Подобно тълкуване обезсмисля приемането на изрична разпоредба за отговорността за разноси и противоречи на формалната логика, тъй като в текста е прието че „се присъждат разноси“, а в чл. 541 от ГПК изрично е прието, че такива не се присъждат. Това тълкуване противоречи и на мотивите към законопроекта за ИД на ЗТРРЮЛНЦ, който предвижда облекчаване на реда за присъждане на направените разноси в производствата по обжалване на отказите на ДЛР пред съдилищата, когато жалбата е основателна и съкращаване на производствата по ЗОДОВ.

В цитираната от Агенцията по вписванията практика на ВКС, касаеща присъждането на разноси са развити съображения за противоречие на нормата на чл. 25 ал.6 от ЗТРРЮЛНЦ с едностранния характер на производството и за несъвършенство на законодателните изменения в този смисъл. Във връзка с този аргумент, настоящият състав споделя изцяло изложеното в Определение № 33/15.02.2022г. по в.т.д.№ 270/21 на БАС, че „Принципът на върховенството на закона, като основен постулат в правовата държава, изисква всеобщо подчинение от правните субекти, включително и съда, на актовете, приети от законовоформирана легислатура, с ранг на закон. Отказът да се приложи влязъл в сила закон от съдебен орган, с аргумент, че се касае за несъвършена законодателна техника, би

подкопало разделението на властите.“

По изложените съображения, съдът намира, че не следва да отменя постановеното присъждане на разноси и следва да остави без уважение направеното искане.

Ръководен от изложените съображения и на основание чл. 248 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на Агенция по вписванията, гр. София, ***** чрез представител по пълномощие юрисконсулт Иван Иванов с правно основание чл. 248 от ГПК за изменение на **Решение № 88/11.10.2022г. по т.д. № 101/22** по описа на СлОС в частта за разностите, като **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от връчването му на страните пред Апелативен съд - Бургас.

Съдия при Окръжен съд – Сливен: _____